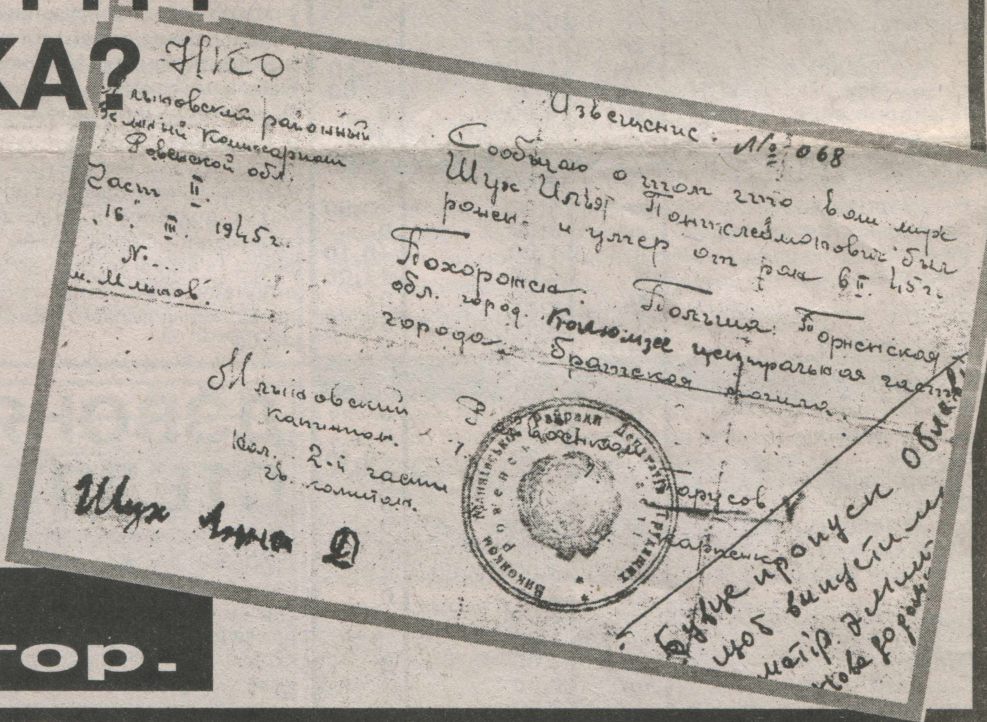

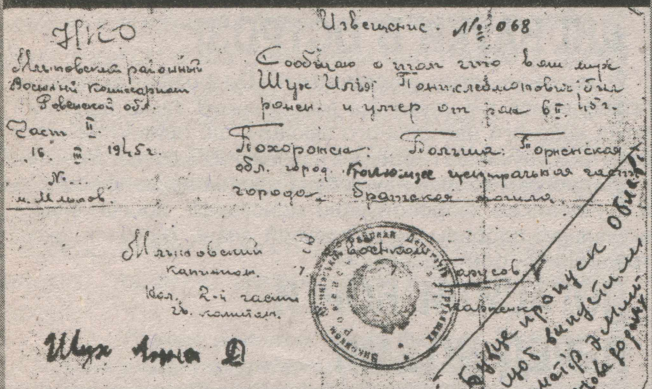

ЧОМУ ДІДУСЬ ШУКАЄ... БАТЬКА?

Цього року у День Перемоги біля Монумента Слави у райцентрі зустрів Дмитра Ілліча Шуха з Острієва. А прибув він сюди не тільки задля того, щоб розділити радість свята із млинівчанами та поспілкуватися із фронтовиками. 61-річний добрятинець сподівався, що може, хтось із них пролле світло на долю його батька...

ЧОМУ ДІДУСЬ ШУКАЄ... БАТЬКА?

Продовження. Початок на 1 сторінці.

Шуха Іллю Пантелеймоновича призвали в армію весною 1941 року. Служив він у місті Кам'янка. Його дружина разом з іншими жінками поїхали провідати своїх коханих. Ледве вмовили командирів, щоб дозволили побачення із чоловіками. Волею непередбачливої долі так сталося, що у Кам'янці їх застала війна.

Назад жінки поверталися через Луцьк, де німецька авіація розбомбила значну кількість будинків. Якийсь військовий випровадив їх із Луцька на попутній автомашині і розтлумачив, що почалася війна.

Через Ледухівку, Надчиці, Мальовану, добралися бідолашні додому. У той час німецька авіація бомбардувала Остріївський ліс, хоча там нікого не було.

Майже чотири роки від батька не було жодної вісточки. Лише після визволення нашого краю від німецько-фашистських загарбників стали надходити листи. Він писав, що працює на Уралі на воєнному заводі. Як він туди потрапив? Про це б батько жодним словом не обмовився. Щоправда, прислав фотографію у цивільній одежі.

Згодом надіслав мамі лист із фронту. Писав, що завтра іде в бій. Просив берегти дітей... І все. Щоправда, ще було повідомлення №068, де маму поінформували, «что ваш муж Шух Илья Пантелеймонович был ранен и умер от ран 6.02.1945 г. Похоронен в Польше. Терненский р-н, город Колюмзес, центральная часть города, братская могила».

І ось уже кілька десятиліть Дмитро Ілліч намагається прочитати сторінки життєвого літопису батька. За уточненнями звертався у редакцію газети «Правда України», у Центральний архів Міністерства оборони СРСР, у Військово-медичний музей Міністерства оборони СРСР в архів військово-медичних документів.

Писав невгамовний на родинні почуття син до фронтових побратимів батька, вів розмови із жителями району, котрі у кінці війни могли зустрічати батька. Але якихось додаткових вістей не почув.

Утім, Дмитро Ілліч не опускає рук. Можливо, дехто з іронією ставиться до його пошукових потуг. Мовляв, на старості літ захотілося чоловікові патріотичної романтики. Та язик не повернеться озвучити таку думку. Бо пам'ять - вічна...

Віталій ТАРАСЮК.